

Фернандо д' Алвайда, началникътъ на военната дружина, очуденъ защо центрътъ на четата са повръща къмъ арьергарда, препуствъж на напредъ и видѣ берберя посрѣдъ пѣшыхъ и конны слушатели.

Щомъ видѣ погоренъ офицеринъ, берберьтъ наченъ третій пѣтъ разказа си, който поради природната фантазія на Маврытъ и на Арапытъ украсяваше са съкый пѣтъ съ новы нѣкои дребности. Гласове отъ негодование са чувахъ отъ страна на множеството; съкый бѣдствование малко много да са намѣри въ подобно положеніе; напраздно са бѣхъ отнасяли до сичкытъ управители и полицмейстеры на Кастилія и на Навара. Не сполучихъ нищо. Жандармытъ, челоуѣды оженены и задомены, бояхъ са отъ разбойничьтъ, а сбироветъ на инквизиціята фѣхъ и пияхъ заедно съ тѣхъ.

Да, г. офицере, викаше берберьтъ, когото напраздно са мѣчаше да въспре племенницата му, но който обладавъ отъ безмѣренъ страхъ, бѣ забравилъ и благоразуміе и разсудкъ; да, г. офицере, думаше той като са обръщаше къмъ Фернандо д'Алвайда, понеже отивашъ въ Мадридъ, представи на царя праведнытъ оплакванія на оплашенія неговъ народъ, или направете тъй щото неговътъ министръ, като отива на виллата си де-Лерма, да благоизволѣше да мине нощемъ единъ само пѣтъ презъ Сіерра де-Монкайо, която ный минхмы, и ако смы доста честиты, което неизбѣжно ще са случи, щото колата на Негово Превѣходительство да са спржтъ като нашытъ, може тогасъ да намѣримы правосудіе.

Ще намѣрите и безъ туй, пріятели мои, отговори благосклонно Фернандо д' Алвайда, общавамъ ви са: » и като поискъ отъ берберя и другы нѣкои потребны свѣдѣнія, обрнъж са къмъ войнытъ си и екомандова: « Наредъ, на лѣво . . . » и гы поведе къмъ гората.

Видѣхмы вече пристигваньето имъ предъ гостиницата на *Добрата Помощъ*, и началото на обсадата; но когато ставаше сраженіето, на което непознавамы еще слѣдствіето, и което нито минаваше презъ ума